

1. čtení: 2 J 1,9-20
Kázání: Zj 2, 1-7

Někdy před necelými dvěma tisíci lety měl jakýsi Jan někde uprostřed Egejského moře na ostrově Patmos zjevení. To je sice pěkné, ale co my s tím dneska tady v Soběslavi? No doufám, že i pro nás může být to jeho zjevení důležité, že nám má co říci.

Věřím, že to, co tam Jan tehdy prožil, nebyly žádné vize člověka pod vlivem alkoholu, lysohlávek nebo jiných látek navozujících změněné stavy vědomí. Přestože to tak může vypadat. Kdybychom četli dál, nebyl by tam jen kdosi s bílými vlasy a rudýma očima a pochromovanými nohama, kterému navíc z úst vylézá dlouhý meč a jehož hlas je chvíli jako polnice, chvíli jako mořský příboj a přece je mu rozumět. Jan popisuje ještě daleko zajímavější věci. Přesto věřím, že to, co Jan prožil, bylo z Boha. Že mu bylo Bohem dáno nahlédnout věci tohoto světa z trošku jiného úhlu. Jakoby vlézt si za oponu a vidět věci ne tak, jak se zdají, ale jak opravdu jsou ... nebo jak by taky mohli být.

Před nedávnem jsem se vrátil z Liberce. Byl jsem tam v rámci pomoci záplavami postiženým oblastem. Tu pomoc tam pořádala Diakonie naší církve. A to, co jsem tam viděl, byla hrůza. Kdo jste někdy zažili povodně nebo jste byli pomáhat po nich, si to umíte představit. Rozbořené domy, všudypřítomné smrdící bahno a ještě víc smrdící zdechlá zvířata, lidé, kterým voda vzala nebo zničila domy, zahrady pole, utopila jim zvířata. Všechny plodiny kontaminované, nic z toho se nedá jíst. To, co je po povodních vidět, je hrůza.

Ale i v té hrůze je možno vidět ještě něco jiného. Člověk tam může vidět například muže z opačného konce republiky, který místo svého věčného t'ukání do počítače najednou drží v ruce kango a celý den s ním otlouká zvlhlou omítku v domě jedné staré paní, která už taky nevidí jen hrůzu, ale vidí cizího člověka, který jí pomáhá a povídá si s ní. A nebo mladou dívčinu z východní Moravy, která tam na severu Čech svýma pěstěnými rukama vyváží celý den kolečka zapáchajícího bahna. Najednou není vidět jenom hrůza, ale je vidět, že člověk dokáže být druhému člověku bližním.

Ale zpět k tomu, co viděl a slyšel Jan. Jan měl něco z toho svého vidění, z toho Božího pohledu napsat do sboru v Efezu. Viděno lidskýma očima, bylo to seskupení křesťanů v Efezu tehdy k smíchu. Svět přece ovládala nezničitelná říše římská se svou všemocnou armádou. A se svým božským všemocným císařem a všemocnými úředníky. Ti psali dějiny. Jan nám tady ale dává možnost podívat se na věc z Božího pohledu. Ta bezvýznamná hrstka křesťanů není zas tak bezvýznamná. Bůh o ní ví. A počítá s ní a má s ní plány. Četli jsme dokonce o tom, že přímo před Bohem stojí jakési svícny a že jeden z těch svícňů znázorňuje právě tento Efezský sbor. Bůh ho má stále na očích. Efezané mají před Bohem svoji svíčku, která hoří a nedá Bohu spát. Dokonce mají přímo před Bohem i svého anděla. Mají v nebi zastání, ví se o nich, mluví se o nich. Že by tam měla alespoň svíčičku i ta velkolepá vševládnoucí říše, o tom není řeč.

Dvojitý pohled se ale nabízí i přímo na ten Efezský sbor. Četli jsme, a není důvodu o tom pochybovat, že to byl živý a snaživý sbor. Že se v něm dělo dost aktivit, že odolával pronásledování zvenčí i svodům zevnitř. „Vím o tvých skutcích, o tvém úsilí i tvé vytrvalosti; vím, že nemůžeš snést ty, kdo jsou zlí, a vyzkoušel jsi ty, kdo se vydávají za apoštoly, ale nejsou, a shledal jsi, že jsou lháři. Máš vytrvalost a trpěl jsi pro mé jméno, a nepodlehls únavě.“ Tak nějak by asi měla vypadat církev. Ale přece tam něco nebylo v pořádku. Něco, co možná zvenčí ani nebylo vidět. A možná ani zevnitř. „Ale to mám proti

tobě, že už nemáš takovou lásku jako na počátku.“ Něco důležitého se během všeho toho snažení a vytrvalosti vytratilo. A sice láska. Ta má v Bibli vždy dva rozměry. Je to láska k Bohu a láska k člověku. To dvojí je od sebe neoddělitelné. A bez toho nemá žádné křesťanské snažení smysl. Přes všechny ty skvělé církevní aktivity a vytrvalost říká Ježíš: Jestli tohle opomenete, už nemá vaše existence smysl. Ten váš svícen bude odsunut. Ne snad jako trest, ale proto, že takový sbor vlastně už Pána Boha nepotřebuje. Vystačí si sám se sebou a pro sebe. Bez lásky, bez toho pouta, které nás k Bohu i k lidem váže, už nejsme církev, už nepotřebujeme mít před ním svou svíčku, už mu nepotřebujeme být na očích. Láska k Bohu a k člověku lze vyměnit za lásku sobě samému.

Tak to byl Efez. A co my? Věřím, že i my, tady ve sboru v Soběslavi máme před Bohem svůj svícen. Nejsme jen náhodná skupina v neděli se setkávajících lidí. Bůh o nás ví a počítá s námi, byť se to z lidského pohledu může jevit jako blbost. Byť se může zdát, že svět řídí politici a nadnárodní firmy a peníze a já nevím které obludy ještě. Z Božího pohledu je to jinak. Otázka je, jestli o ten Boží pohled vůbec stojíme. Jestli by se totiž neukázalo, že i nám něco třeba chybí. Že přes všechny ty dobré věci, které se tu ve sboru dějí, na to opravdu důležité náhodou nezapomínáme. To je otázka pro nás, jako sbor ale i pro každého z nás tady osobně.

„Ale to mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku jako na počátku.“ To je věta, kterou můžu slyšet jako výčitku a jako odsouzení. Ježíš ji tady ale předkládá hlavně jako šanci a jako možnost. Že s tím jde něco dělat. „Rozpomeň se, odkud jsi klesl, navrať se a jednej jako dřív.“

O tu první lásku můžeme přijít. O lásku k Bohu, i k lidem, i o lásku k manželce nebo manželovi. A taky že o ni přicházíme. Ale můžeme se k ní zase vrátit. Dokud jen trošku budeme chtít, má ten svícen Bůh stále před očima, svíčka hoří, dveře nejsou zamčeny.

Amen